

хоче шкіра дерти, а гой єсть таке мудре, що моя горіфка не хоче пити. Ну, скажіть, ци тогди не єсть у мене клопіт і коровода?

Гриби, то такі смашні овочі, що росте в лісі під дерево, но єсть і такі гриби, від котрі можно сі встечи; риби, то уже не росте під дерево, а літає по вода і смакує жидкам на шабас. Правда ті два річи, риби і гриби, мають то вспільне зі собою, що як гой хоче собі одно або друге взяти, то не возьме ні одно ні друге, но злапає собі часом оловяне кулька. Ни, може ні? — Гора то єсть часом у земля такій горб, як у мене, а хора, то може бути хора корова, свиня, або і моя Суре. Імя, то має каждая чоловік, а навіть і звір, а вимя, то має лиш корова. Рот то буває у каждый чоловік, а заворот буває у той піяк, що за много до свії рот виливає мое горіфка. — Борона то собі таке зубате і діраве плахта, що літає через хлопські нива, а борода, то уже цалком що інного; она собі уже висить у жидка і міркує, як би то дістати в свої руки та хлопська нивка... Часом борода буває у русській мужик, а тогди кажуть, що він москаль. Або сей москаль! Кажуть, що єсть такі люде, що ся називають москалі, а я знов маю у себе в комора ціла бляшанка з маленькі рибка, що ся также називають москалі.

Чи то не сьміх з така бесїда, таже сьміх, ну скажіть сами? Я би вам еще сказало що небудь, але видите, часу нема, ось еще треба борухи відправти, а потім загляну до Сурці, як там гешефти стоять. Таки а зой!

(Збираєсь до молитви, приспівуючи собі з тиха ту арію, що співав на початку. Куртина паде).